

COLUMN

HANS VANDEWEGHE

© KAREL DUERINCKX

Indianen

Patrick Lefevere wil klacht indienen tegen de Giro. Hij heeft groot gelijk, want het is natuurlijk een schande dat a) die rit over de besneeuwde Gavia en Stelvio in dat rotweer überhaupt toch doorging, en b) de neutralisatie van de afdaling van de Stelvio vervolgens niet hard werd gemaakt.

Dit gezegd zijnde, hoop ik niet dat hij zich illusies maakt dat zijn Rigoberto Urán Urán in geval voorval b) zich niet had voorgedaan, nog in het roze zou rijden. Gesteld dat a) niet had plaatsgevonden en als gevolg daarvan ook b) niet, alleen dán maakte de Colombiaan van OPQS een kans. Nu zal een andere Colombiaan, Nairo Quintana, de Giro winnen, tenzij zoals Lefevere het uitdrukte 'er vandaag of morgen een koe oversteeft terwijl Quintana passeert.' Laten we dat niet hopen.

Het is de Giro van de Colombianen. Quintana rijdt namens Movistar, donderdag won Julián Arredondo namens Trek en dan rijdt er ook nog een heel team Colombianen mee, onder de originele naam Team Colombia, met Fabio Duarte als begenadigde kopman. Schieten we in het wielrennen iets op met die Colombianen? Jazeker. Ondanks alles is dit een regionale sport die lijdt onder bloedarmoede, en de toevallige Amerikaan of Oost-Europeaan die eens wat wint, maakt van wielrennen lang nog geen wereldsport. Zo'n scheepslading Colombiaan daarentegen, dat is een ander verhaal.

Nairo Quintana is het equivalent van de Kenianen en Ethiopiërs in het afstandslopen. Geboren op de Altiplano in centraal Colombia op 2.800 meter hoogte (precies de hoogte waarop de Keniase loopsteden Eldoret en Iten liggen) moest hij op zijn aftandse mountainbike elke dag 16 kilometer heen en terug naar school. Quintana is met zijn armoedige roots een nieuwe Colombiaan. Tweede in de Tour vorig jaar en nu de Giro winnen, dat hebben zijn landgenoten hem nog niet voorgedaan.

Luis 'Lucho' Herrera, die dertig jaar geleden de flanken van de Europese cols onveilig maakte, heeft een iets andere achtergrond. Hij werd een kilometer lager geboren en was afkomstig uit een middenklassegezin met gemengd Europese-in-

diaanse genen. De indiaan Quintana stamt uit een Andesfamilie waar nog niet te veel Europees bloed door de aderen is gevloeid. Het doet alvast vermoeden dat daar in de Andes nog veel meer fietstalent huist. Colombia sportland? Met één keer goud, drie keer zilver en vier keer brons deden zij op de Olympische Spelen van Londen in 2012 merkelijk beter dan wij met onze drie plakjes. Hun nationale sport, het bij ons van Bart Swings bekende skeeleren of inlineskaten, is overigens niet olympisch. De sport waarin ze tot op heden de meeste Olympische medailles wonnen, is vreemd genoeg gewichtheffen, samen met wielrennen. Op de recente Spelen pakten ze ineens drie wielmedailles: goud en brons in het BMX, en met Urán in de wegrit nog eens zilver.

Nairo Quintana is een 'nieuwe' Colombiaan, met zijn armoedige roots en zijn afstamming van de Andesindianen

Die laatste had even goed goud kunnen zijn als hij (schrappen wat niet past) niet zo dom had gekoerst/de winst niet had verkocht aan Vinokoerov. De Colombianen zijn weliswaar met 46 miljoen, maar hebben slechts de helft van ons BNP, de drugshandel uiteraard niet meegerekend. Die laatste opmerking is meer dan goedkoop scoren, want heel wat drugsgeld wordt door wilde weldoeners in de sport geïnvesteerd. Pablo Escobar stond er destijds om bekend dat hij van wielrennen hield: hij steunde zijn amateur-coureur-broer en investeerde in wielerbanen. Die baancultuur heeft er onder meer voor gezorgd dat er een wetenschappelijke werking ontstond rond het gedetecteerde talent. Wij hebben alles wat de Colombianen hebben: wielertalent, wielerbanen en wielernetenschap. We hebben geen drugsgeld, maar wel overheidsgeld met hopen. We hebben ook geen wielmedailles en we winnen al 35 jaar geen grote rondewedstrijden.